

Kansan Raamattuseura

Tuija Pennasen ja

Pietarin katulapsityön lähettäjäpiiri

PL 48, 08101 LOHJA

puh. 0207 681 611

www.pietarinkatulapset.fi

lahettajaosasto@sana.fi (os. muutokset)

tuija.pennanen@sana.fi (työhön liittyvät)

Lokakuu 2017

Hyvä lasten ystävä!

Jälleen yksi Pietarin matka on takana. Tullissa kaikki meni hyvin, vaikka kyydissämme ollut kerrossänky aiheutti hiukan kysymyksiä. Yksittäinen tavara ei saa painaa yli viittäkymmentä kiloa, ja virkailija ei oikein uskonut vakuuttelujamme painon riittävydestä. Onneksi emme kuitenkaan joutuneet punnittaviksi. Sänky saa uuden kodin perheestä, jossa on yksinhuoltajaäiti ja kolme lasta. He asuvat pienessä huoneessa ja sänky on todella tarpeen.

Tukiasuntolan 18-vuotias Valentin (kuvassa)

Tukiasuntolan uudet pojat ovat rauhoittuneet ja oppineet asuntolan tavoille. Toistaiseksi Ivan, Daniil ja Vadim asuvat vielä asuntolassa. Ivan, jonka näkö on hyvin heikko, oli tutkimuksissa saadakseen lähetteen näkövammaisten ammattikouluun. Daniilin piti saada syyskuun alusta asunto oman oppilaitoksensa asuntolassa, mutta siellä ei ole vapaita paikkoja. Valentin, jonka piti muuttaa pois syyskuussa, on hänkin edelleen asuntolassa. Työntekijät kertovat Valentinista:

Valentin on orpo. Äiti hylkäsi hänet jo laitoksella saatuaan tietää, että poika on vammainen. Pojan kasvojen hermoissa on vikaa. Syntymästä saakka Valentin jäi ilman äidin rakkautta, omaa perhettä ja kotia. Poika ei ole koskaan nähnyt vanhempiaan eikä tiedä heistä mitään. Hän asui lastenkodissa ja 6-vuotiaasta eteenpäin kehitysvammaisten lastenkodissa. Tuona aikana hän suoritti 8 luokkaa ja kävi ammattikoulun, josta valmistui puusepäksi. Tänä kesänä hän aloitti kokin opinnot toisessa ammattikoulussa.

Lastenkodista meitä pyydettiin ottamaan Valentin kesäksi asuntolaamme, koska poika ei ikänsä vuoksi voinut enää asua lastenkodissa. Syyskuun alusta poika asuisi oppilaitoksensa asuntolassa. Me pidimme hänelle jo läksiäiset elokuun lopussa ja autoimme viemään tavarat uuteen asuntolaan. Kolmen päivän kuluttua Valentin tuli takaisin ja pyysi saada jäädä meille. Hän sanoi, ettei voi asua toisessa asuntolassa, kun siellä on ilkeitä poikia, jotka kiusaavat ja pilkkaavat häntä. Valentin kärsii ulkonäöstään eikä halua olla valokuvattavanakaan, vaan kääntyy aina pois päin. Me annoimme tietysti hänelle luvan jäädä meille sovittuamme asian lastenkodin ja ammattikoulun kanssa.

Valentin on hyvin rauhallinen, kohtelias ja ystävällinen nuorukainen. Kehitysvammastaan johtuen hän ei ymmärrä kaikkia asioita, mutta se ei estä häntä auttamasta muita poikia ja aikuisia. Kesällä hän oppi monia asioita ja opettelee nyt innolla laittamaan ruokaa ja yrittää kovasti pitää huoneensa järjestyksessä. Syyskuussa Valentin sai kutsun tulla katsomaan tulevaa asuntoaan. Kävimme hänen kanssaan tarkastamassa uudessa talossa sijaitsevan asunnon, joka oli pojan mieleen. Hänen pitäisi saada asunto itselleen, kun talo valmistuu vuoden lopussa.

Koulutielle varustaminen

Syyskuun alussa alkoi kouluissa uusi lukuvuosi, mikä merkitsi perhekeskuksessa lasten varustamista koulua varten. Suomesta viemämme vaatteet ja kengät merkitsevät perheille valtavaa säästöä. Myös päiväkeskus on varustanut lapset koulua varten. Kaikille on annettu koulutarvikkeet, ja sosiaalityöntekijät ovat tavanneet lasten luokanopettajia ja vanhempia ja selvittäneet perheiden tarpeita. Keskuksen on tullut uusia lapsia, ja meneillään on tutustuminen. Se ei ole ihan helppoa, kun uuden tulokkaan pitää päästä sisään lasten kiinteään yhteisöön. Valintaprosessi on vakava ja väliin julmakin. Kasvattajat tarkkailevat lasten välisiä suhteita, koettavat olla sekaantumatta, mutta kuitenkin tukevat ja kehottavat kristilliseen kärsivällisyyteen, anteeksiantoon ja sopuisuuteen.

Keskuksen luovaan toimintaan on tullut uutena lisänä mattojen kutominen, jota on kyllä joskus aikaisemminkin kokeiltu. Tavoitteena on kutoa räsymatot keskuksen lattioille. Nyt kaikki puuhailevat kangaspuiden pystyttämisen kanssa. Puuverstaalla pojat sahaavat puuttuvia osia.

Kesän jälkeen lapsilla on ollut ikävä savipajaan, ja puuverstaalle on myös paljon halukkaita. Uudet pojat haluavat päästä pyörittämään sorvia. Myös teatteristudiossa on tungosta. Jokainen lapsi on taiteilija, ja kaikki haluavat näyttää, mitä osaavat. Ohjelmaan on otettu myös kokkaustunnit. Lapset ovat opetelleet leipomaan omenapiirakoita, keittämään kaalisoppaa ja kuorimaan perunoita.

Polina, yksi kolmosista

Työntekijät kertovat Polinasta:

Perheen lapset Polina, Vova ja Sasha ovat kolmosia ja jo seitsemättä vuotta keskuksessa. He ovat kasvaneet ja tulleet omiksi persoonikseen meidän silmissämme. Lapset ovat hyvin erilaisia ja jokaisella on oma erityinen luonteensa. Vova on aikaansaapa, käytännöllinen ja ovela, Sasha haaveellinen ja viaton, Polina kaunotar, joka sai Jumalalta kyvyn rakastaa kaikkea ympärillään.

Polina kasvaa silmissä niin fyysisesti kuin hengellisestikin. Hän haluaa kiihkeästi oppia tuntemaan maailman, rakastaa kaikkia eläviä olentoja ja on valmis auttamaan muita ja antamaan omastaan. Hän on keskinkertainen oppilas, joka on eniten kiinnostunut biologiasta, ja uutena lukuvuonna odottamaton löytö on ollut kemia. Kaikkein eniten Polinaa kuitenkin kiinnostaa keramiikka. Hän on savitöiden mestari, ja hänen savieläimensä ovat anatomisesti täysin virheettömiä.

Syyskuussa kolmoset täyttivät 14 vuotta. Polinan asenne elämään ja ihmisiin, hänen kykynsä ja taitonsa ovat jo täysin aikuisen tasoa. Hengellisessä suhteessa Polina on vielä lapsi. Hän on viaton ja puhdas, ympäröivän maailman lika ei tartu häneen, eivätkä maailman turhuudet houkuttele häntä. Hän on uskovainen tyttönen, jota Jumala auttaa ja johdattaa elämässä.

On kuitenkin yksi iso ongelma: Polinan suhde äitiinsä. He eivät tule toimeen keskenään ja ovat siksi usein toisilleen tyyliä ja karkeita. Äiti soittelee meille usein ja pyytää auttamaan, hän haluaa, että vaikuttaisimme Polinaan. Kuitenkin lasten ollessa kolme kuukautta poissa kaupungista äiti ei kertaakaan kysellyt heidän kuulumisiaan. Kesäretkiltä palatessamme hän oli vastassa asemalla ja ensimmäiseksi kysyi, voisiko huomenna lähettää lapset päiväkeskukseen. On pakko todeta, että äidin ensimmäinen huoli on saada lapset pois jaloista. Entä missä hän itse on? Missä on äidin lämpö ja huolenpito lapsistaan...

Äiti on ammatiltaan kääntäjä, ja hänen päivänsä ovat työtä täynnä. Hänellä ei ole päivän aikana hetkeäkään aikaa jutella lastensa kanssa. Polina vaistoa tämän ja kärsii äidin poissaolosta. Hänelle päiväkeskus on koti, johon hän pakenee taakseen katsomatta. Meidän kanssamme hän on valmis menemään vaikka maailman ääriin.

Kiitos tuestasi ja rukouksistasi näidenkin lasten puolesta. Ole siunattu omalla paikallasi!

Lämpimin terveisin, *Taija Ruuskanen*

